GLASUL DOMNULUI

“Iată stau la uşă şi bat. De va auzi cineva glasul Meu şi va deschide, voi intra la el, şi voi cina cu el şi el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 167 (2017), **Duminica a 5-a după Rusalii**
(Vindecarea celor doi demonizaţi din ţinutul Gadarei)

Evanghelia: Matei 8, 28-34; 9, 1*

În vremea aceea, Iisus trecând dincolo, în ţinutul Gadarenilor, L-au întâmpinat doi demonizaţi ieşind din morminte şi atât de înfricoşători încât nimeni nu putea să treacă pe calea aceea. Şi iată că ei strigau, zicând: „Ce este nouă şi Ţie, Iisuse, Fiul lui Dumnezeu? Venit-ai aici mai înainte de vreme ca să ne chinuieşti?” Şi la o bună depărtare de ei era o turmă mare de porci care păştea. Iar demonii Îl rugau, zicând: „Dacă ne scoţi afară, trimite-ne în turma de porci“. Şi El le-a zis: „Duceţi-vă!“ Iar ei, ieşind, s'au dus în turma de porci. Şi iată, toată turma s'a repezit de pe stâncă'n mare şi a pierit în apă. Iar păzitorii au fugit şi, ducându-se în cetate, au spus totul, şi despre cele întâmplate cu demonizaţii. Şi iată, toată cetatea a ieşit în întâmpinarea lui Iisus şi, văzându-L, L-au rugat să plece din hotarele lor.

Intrând în corabie, Iisus a trecut dincoace şi a venit în cetatea Sa.

Ce duhuri stau în spatele multora dintre faptele şi obişnuinţele noastre?

Pr. Constantin Coman

Teologii mai puţin, dar duhovnicii Bisericii noastre, părinţii avansaţi din punct de vedere al simţului duhovnicesc, al vederii duhovniceşti şi mai ales al simţirii, văd acum lucrarea diavolului în mai toate cazurile în care omul nu mai are controlul propriei sale existenţe, controlul mental, controlul sentimental, parţial sau total. **Părinţii duhovnici identifică la originea oricărei rătăciri, oricărei alunecări, oricărei devieri, un anume duh rău. Din păcate, chiar şi în lumea noastră teologică, am renunţat să mai vorbim despre duhuri**, deşi Sfântul Apostol Pavel ne spune că “lupta noastră nu este împotriva trupului şi a sângelui, ci împotriva începătoriilor, împotriva stăpâniilor, împotriva stăpânitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutăţii, care sunt în văzduh.” (Efes. 6, 12). În sensul că în zona spirituală, duhovnicească

*)Texte preluate din ediţia jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

se dă lupta omului cu răul, cu anumite tendinţe, ispite, obsesii, patimi, aspecte pe care psihologia le studiază din ce în ce mai mult. Este foarte bine că o face, dar riscă izolându-le sau autonomizându-le de sfera duhovnicesc-dumnezeiască. **Se poate întâmpla ca ştiinţa să excludă complet prezenţa şi lucrarea duhurilor rele şi a diavolului, iar teologia şi duhovnicia să excludă cealaltă parte, adică patologia medicală. Oricum, din experienţa şi din istoria Bisericii, putem verifica un lucru, şi anume că prin intervenţia dumnezeiască, în urma rugăciunilor, în urma participării la viaţa Bisericii, la slujbele Bisericii – exorcismele, Spovedania, Sfânta Liturghie cu Sfânta Împărtăşanie -, omul se pune sub o protecţie extraordinar de puternică în lupta şi cu duhurile şi cu bolile.** Cu bolile care pot fi trupeşti şi sufleteşti. Antropologia noastră nu delimitează foarte clar nici zona trupului de cea a sufletului şi nici zona problemelor duhovniceşti de zona patologică. Clar este că puterea dumnezeiască este în măsură să vindece şi stăpânirea de demoni şi bolile cauzate de o patologie firească, naturală, la limita trupului sau a chimiei organismului. Mântuitorul nu a vindecat numai demonizaţi, ci a vindecat paralitici, orbi din naştere, surdo-muţi, etc. **Biserica noastră învaţă totuşi că la rădăcina tuturor stărilor de cădere de la normalitate, de nesănătate, este păcatul. Păcatul propriu sau păcatele înaintaşilor şi ale semenilor. Este clar că Dumnezeu nu a făcut o fire omenească supusă bolilor, ci a făcut o fire omenească "bună foarte", ca şi întreaga zidire**. Căderea din această stare se datorează libertăţii omului şi stării de păcat, care a afectat şi afectează continuu firea omenească. (…) Acest dar extraordinar al libertăţii poate fi, în egală măsură, şi marea dramă a omului. Libertatea presupune responsabilitate, presupune o anumită educaţie, presupune simţul puterilor de a lupta, de a-ţi impune voinţa şi aşa mai departe. Acesta este un aspect foarte important al demonologiei, dacă doriţi să vorbim despre demonologie, pentru că omul însuşi generează sau cheamă, invită duhurile necurate în sine şi le cultivă, până într-acolo, încât el însuşi poate deveni rău, în parte sau în totalitate, lăsându-se stăpânit de duhuri rele cum sunt: duhul desfrânării, duhul lăcomiei, duhul minciunii, duhul beţiei, duhul hoţiei – foarte răspândit astăzi -, duhul iubirii de arginţi, al iubirii de stăpânire etc. (…) Dacă am contabiliza aceste situaţii — şi ar trebui să facem lucrul acesta – ne-am speria noi înşine. Ne-am speria constatând înstrăinarea de propria noastră fiinţă. Ne-am speria constatând că suntem capacităţi, asediaţi chiar, de anumite gânduri care nu sunt, de fapt, ale noastre, ci sunt generate şi întreţinute de aceste duhuri care se instalează în inima şi în mintea noastră. Ne-am speria constatând că nu mai trăim noi, ci am devenit pur şi simplu instrumente pasive la dispoziţia patimilor noastre.

Eu propun şi studenţilor mei şi credincioşilor un exerciţiu care ne este foarte necesar. Acela de a investiga cu multă onestitate să vadă ce imbolduri tainice, lăuntrice, ascunse stau la baza iniţiativelor sau faptelor lor de fiecare zi, de fiecare clipă. Există o motivaţie declarată, mai puţin adevărată, a lucrurilor, dar există şi o motivaţie as-

cunsă, mai adevărată. Ne surprindem, de exemplu, că foarte multe faptele noastre au la temelie lenea, comoditatea, pentru care se găsesc justificări formale, exterioare, legitime. Ele par legitime în exterior, dar noi ştim că nu sunt, dacă suntem oneşti cu noi înşine. Acesta ar fi rolul preotului la spovedanie, să-l ajute pe credincios să se citească pe sine, să descifreze în adâncul fiinţei lor adevăratele motive sau adevăraţii stimuli ai atitudinilor şi faptelor sale. Oamenii trebuie ajutaţi să descopere că din lăuntrul lor izvorăsc lucrurile, şi mai ales gândurile rele. Cauzele exterioare sau împrejurările exterioare, pe care noi le invocăm, de obicei pentru a ne justifica, sunt numai nişte pretexte. Din cauza faptului că se instalează în noi legiuni de demoni, legiuni de duhuri necurate, suntem victime uşoare patimilor şi răului în general. Să luăm pe omul care are "darul" beţiei. Ce ironie, în popor se spune "are darul beţiei"! Acest om, cu darul beţiei, nu-şi mai aparţine. Am la spovedit soţii de astfel de bărbaţi, care devin nişte brute pur şi simplu, dincolo de orice închipuire. În momentele, foarte puţine de altfel, când sunt treji, sunt oameni foarte calmi, foarte aşezaţi, dar când se activează darul beţiei, devin inumani! Se vede clar că nu se mai pot stăpâni, se vede clar că sunt stăpâniţi de un duh rău. Ei înşişi se dau în mâna acestor duhuri. Acestea se instalează foarte adânc în om. **Fiecare dintre noi se luptă cu una sau cu mai multe patimi, care sunt rezultatul acestor duhuri.**

Astăzi tinerii se confruntă cu provocări foarte puternice. **Erotismul de care aţi amintit, este cultivat pe toate canalele. Internetul deschide oricui tânăr sau bătrân accesul "protejat" fără limite la cea mai diabolică industrie pornografică.** Noi, ca duhovnici, luăm act de această provocare şi de dimensiunile ei la spovedanie. Nu numai tinerii, ci şi oameni maturi devin captivi acestor noi instrumente ale vrăjmaşului. Deşi îşi dau seama că nu este corect, îşi dau seama că îşi fac foarte mult rău, că este afectat comportamentul faţă de soţie sau faţă de soţ, că se produce o întinare a lumii lăuntrice, a minţii, a gândului, a simţămintelor, în ciuda acestui fapt, nu se pot dezlipi de sursa răului. **De ce, oare, are răul atâta putere? Pentru că se foloseşte de un instinct foarte puternic al omului, cel trupesc, al reproducerii.**

Dar de ce omul nu se poate stăpâni? De ce omul nu poate fi stăpân pe sine? De multe ori — nu veţi crede probabil – pur şi simplu pentru că nu vrea să fie stăpân pe sine. Se complace în situaţia de stăpânit. În măsura în care el nu este stăpân pe sine, în aceeaşi măsură este stăpânit de patimă. Ori, stăpânirea se cheamă posesie. Iar posedarea de rău se cheamă demonizare. Într-un procent sau altul, toţi facem parte din această categorie. Eliberarea şi emanciparea este foarte grea şi presupune foarte multă nevoinţă şi mai ales recursul la puterea lui Dumnezeu. "Ridică de la mine lanţul cel greu al păcatului!", spune un canon al Bisericii, ilustrând în felul acesta starea de captivitate în care se află omul robit patimilor. (...)

Sursa: **Pr. Constantin Coman**, *Dreptatea lui Dumnezeu şi dreptatea oamenilor*, Editura Bizantină, Bucureşti, 2010

Vitamine duhovnicești

Cei pierduţi l-au părăsit pe Domnul, dar El n-a părăsit niciodată pe nimeni

Cel mai măreţ lucru acum este a păstra învăţătura Sfântului Siluan precum o ancoră a nădejdii. **Iubirea Domnului e aşa cum cântăm şi în paraclis. Dragostea nu abandonează, El nu a abandonat niciodată pe nimeni. Iubirea Lui Dumnezeu se schimbă şi nu poate fi alterată, iubirea Sa nu poate abandona**. În cele mai grele momente, Dumnezeu ne este alături şi nădăjduim că Dumnezeu ne va da în orice situaţie învăţăturile de care avem nevoie. Poate vom descoperi că Dumnezeu ne este mai aproape la vreme de necaz decât în momentele de bucurie. (…)

Am mai înţeles ceva din cuvintele Sfântului Siluan, ceva ce este mai aproape de nivelul nostru, iar în toate momentele grele ale vieţii să amintim de această învăţătură: lumea aceasta nu este o lume a deznădejdii. Trăim şi noi un iad, iar acesta este la nivelul vieţii noastre. Poate că tocmai atunci Hristos e mai aproape de noi, când ne simţim pierduţi, căci prin cruce a venit în vieţile noastre în care trăim iadul. Şi atunci trebuie să-l găsim pe Hristos. Vă spun aceasta din ceea ce am observat din viaţa mea.

Ce este oare iadul? Iadul este păcatul. Când suntem în iad, Domnul ne este alături. De câte ori păcătuim, nu facem ceva nou, suntem păcătoşi, asta e natura noastră de a fi. Dar dacă înţelegem că suntem păcătoşi, începem să intrăm în adevăr. Să conştientizăm aceasta, că suntem păcătoşi şi departe de Dumnezeu. Şi când am acceptat acest fapt, Domnul, care este Adevărul, ni se alătură şi putem simţi învierea noastră, căci Domnul merge alături de noi.

Cândva, un copil de vreo 7 ani a venit la mine pentru spovedanie. A venit cu teamă. Copilul făcuse o greşeală mică, însă o vedea ca pe una însemnată. I-am citit rugăciunea şi s-a bucurat atât de mult, încât la ieşirea din biserică mi-a spus: "Părinte, acum pot să alerg, dar nu pot doar alerga, ci chiar să zbor!" Mare taină, până şi în necaz a dat dovadă de credinţă, realizând că trebuie să se spovedească. Copilul a înţeles că este un păcătos şi a acceptat acest lucru. Adevărul constă în faptul că aparţinem iadului şi că nu poate fi nici o milă pentru noi deoarece suntem păcătoşi. Însă Adevărul are pentru noi un nume, şi anume Hristos, Cuvântul Lui Dumnezeu, care este Adevărul. **Nu noi suntem aproape de Hristos, ci Hristos e aproape de noi.** Mântuirea noastră e lucrarea Domnului, şi El face toată munca cea grea. Nouă ne rămâne doar să alegem. Sunt păcătos, am un gând rău, ştiu că nu e bun şi mai văd că nu pot avea binele şi nu pot fi binele. Dar dacă îi spun Domnului, îmi va arăta următorul pas al călătoriei mele.

Sursa: **Părintele Rafail Noica**, fragment dintr-un cuvânt de învăţătură publicat în *Ziarul Lumina* din data de 18 noiembrie 2010